

[Simonsen.]

lade Spørgsmaalet gaa videre til Landbrugets Minister —, om man tror, Landbruget er i Stand til at give en højere Løn end den her omtalte. Det er min Opfattelse, at de Lønninger, der her er Tale om, er saa gode, at mange Arbejdere føler sig fristet til og vil være overordentlig glade ved at have Arbejde i Kommunens Tjeneste Aaret rundt. Derfor synes jeg, at det ærede Medlems Forargelse er ilde anbragt.

Jeg vil for øvrigt om hele dette Spørgsmaal sige, at det ser ud til, at Udviklingen stadig tenderer hen til, at vore Landkommuner i større og større Omfang gaar i Lag med som en social Opgave at beskæftige en hel Del Folk, og vi er vel alle enige om, at Arbejde er langt at foretrække for vederlagsfri Understøttelse. Skal dette fortsætte i et godt Spor og under taalelige Forhold, saa maa Fagforeningerne forstaa, at vil de føre Tariffønninger fra Byernes Prisverden ud paa Landet, saa vil de ødelægge og umuliggøre dette Arbejde og umuliggøre Kommunernes Bestræbelser for at skaffe Arbejds muligheder derude. Det vil da hurtigt gaa saadan, at vi vel faar nogle fine Tariffer staaende, men Arbejdet er flygtet. Det vil gaa Kommunen, som det i saa stort Omfang er gaaet private: der er simpelt hen ikke Raad!

Vi er nu godt paa Vej ind i den sidste Rigsdagssamling før næste Valg. Lovkæmperen skal efter Sigende gaa stille i denne Vinter, og det er kun godt det samme. De sidste Aars kolossale Lovmageri kan i Sandhed have nødig at faa lidt Tid til at blive fordøjet. Desværre har de sidste Aars mange Love langtfra bragt den Lighed til Veje i vort Erhvervsliv, som er Forudsætningen for gode Forhold og for forøget Beskæftigelse. Den store Arbejdsløshed og Landbrugets stadige mangelfulde Rentabilitet er den store Skygge, der følger Regeringen Stauning. Med Handelen bastet og bundet paa Hænder og Fødder gennem Valutacentral og Restriktioner af enhver tænkelig Art har det været umuligt at faa det naturlige Pristald udefra til at slaa igennem herhjemme. Følgerne aflæses i det høje Omkostningsniveau, vi efterhaanden er kommet op paa, til ubodelig Skade for vort Eksporterhverv og derigennem for vort Samfund. Nedgangen i vore Importpriser er allerede standset og en Opgang ved at indtræde. Vore Konkurrenter paa det tyske Fødevaremarked gaar støt og sikkert ind paa os, og paa det engelske Marked skal vi konkurrere med Lande som Australien og New Zealand,

der ganske anderledes har forstaaet at holde det indenlandske Omkostningsniveau nede. Medens Engrospristallet i 1929 i de to Lande laa paa Niveau med Danmarks, ligger det nu henholdsvis 10 og 20 pCt. lavere.

Alt dette generer ikke Regeringen eller dens Partier. Man fortsætter trygt den i Øjeblikket letteste Vej, udskriver stadig højere og højere Skatter og deler saa igen ud til alle Sider. Men en Dag skal Regningen for den slette Politik betaales, og jo før vi faar Vognen vendt og begyndt derpaa, des lykkeligere vil det være for os alle sammen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. M. K. Sørensen har Ordet for en kort Bemærkning.

M. K. Sørensen: Selv om jeg naturligvis er klar over, at det ærede Medlem Hr. Simonsen ogsaa ved, at det er hans Partifæller, der indtager det karrige Standpunkt i forskellige Sogneraad over for de Landarbejdere, som lønnes ved Kommunens Arbejde, synes jeg ikke, det ærede Medlem skulde tage deres Standpunkt i Forsvar. Det kan efter min Mening ikke forsvares. Hvad er der sket paa dette Omraade? Der er sket det, at vi herinde i Rigsdagen ved en Mængde Lovforanstaltninger har hævet disse Menneskers Indtægtsforhold, har ved disse Foranstaltninger gjort deres Eksistensmuligheder bedre, men vi har samtidig hævet Priserne paa de Livsfornødenheder, Landarbejderne skal købe, og saa har de samme Mennesker, som har faaet deres egne Forhold forbedret, hindret Arbejderne i at faa Erstatning for den Prisstigning, som er sket paa dette Omraade. De Gaardmænd, som sidder i disse Sogneraad, lever akkurat, som Gaardmænd i Almindelighed lever, med baade deres Radio og deres Telefon og for en Dels Vedkommende med deres Bil, og de holder Selskaber med Naboer, Venner og Familie, som andre Mennesker gør, og har det, naar Aaret er omme — for en stor Del af disse Menneskers Vedkommende —, saaledes, at de har forøget deres Formue og levet. Saa kan man ikke tage en saadan Stilling, som man har gjort over for de fattige Landarbejdere, at forhindre, at de faar Erstatning for den Prisstigning paa Livsfornødenheder, som er en Følge af de Foranstaltninger, vi har gennemført til Fordel for disse Gaardmænd.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Simonsen har Ordet for en kort Bemærkning.